

ת"פ 17310/02/14 - פרקליטות מחוז מרכז נגד אברהים אלעביד

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17310-02-14 פרקליטות מחוז מרכז נ' אלעביד(עציר) 21 אוקטובר 2014

בפני כב' השופטת פרנקל (שיפמן) ליאורה
המאשימה
נגד
הנאשם
אברהים אלעביד (עציר)

נוכחים:

בא כוח נאשם עו"ד ערן ראז

מאשימה פרקליטות מחוז מרכז - באמצעות המתמחה, הגב' טליה אנגל

נאשם אברהים אלעביד - הובא באמצעות שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

גזר-דין

כתב האישום:

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בשני האישומים.

עבירות של גניבה, תקיפה לשם גניבה ואיומים, עבירות לפי סעיפים 384, 381א(2) ו- 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") בכל אחד מהאישומים, הראשון והשני. ובאישום הראשון הורשע בנוסף בעבירה של דרישת נכס באיומים, עבירה לפי סעיף 404 רישא לחוק וזאת על פי העובדות המיוחסות לו בכתב האישום.

עמוד 1

הרקע למעשי העבירה בהם הודה הנאשם צוין ברישא לכתב האישום ובאופן בחודש ינואר 2014, במספר הזדמנויות שונות, הגיע הנאשם לסביבת בתי ספר ומקומות בהם התגודדו תלמידים ברמלה, פנה לקטינים בבקשה לבצע שיחות טלפון, ממכשירי הטלפון הנייד, הפריד את כרטיסי הסיים ממכשירי הטלפון ונטל את מכשירי הטלפון, תוך שהוא מאיים על הקטינים לבל יגלו זהותו, ומבצע בהם מעשי אלימות כדי למנוע התנגדות לגניבה ולמנוע תלונה במשטרה.

בעובדות האישום הראשון בביצוען הודה הנאשם והורשע, צוין כי ביום 29.1.14 בסמוך לאולם ספורט הנמצא ליד בית ספר עמל א' ברמלה, ביקש הנאשם מהקטינים י.ב. ו - ד.י. את מכשירי הטלפון שלהם, דרש מהם לבטל את סיסמת הכניסה ובהמשך ביקש מהם להתלוות אליו לסמטה צדדית סמוך לבית ספר, הוציא את כרטיסי הסיים ממכשירי הטלפון ומסר להם את כרטיסי הסיים. לאחר מכן אחז בחולצתם, הכה אותם מכת אגרוף באמצעות שתי ידיו בפניהם, ואיים עליהם כי במידה וידווחו על מעשיו יכה אותם. שני קטינים נוספים שהיו עמם, הקטינים ג.ר. ו - א.מ. טענו כי אין ברשותם מכשירי טלפון, הנאשם דרש מהם להתלוות אליו לשער בית הספר, לקח אותם לצד והודיע להם כי בכוונתו לקחת לי.ב. ו - ד.י. את מכשירי הטלפון וכי עליהם לא לומר דבר, ואיים עליהם כי אם יספרו הוא יפגע בהם.

בעובדות האישום השני בהן הודה הנאשם והורשע על פי הודאתו, צוין כי במועד בלתי ידוע בחודש ינואר, בסמוך לשעה 14:30 הגיע הנאשם לבית ספר ארין ברמלה, פגש בע.ג. קטין שלוה בקטין נוסף א.ח. חטף מידי של ע.ג. את מכשיר הטלפון שלו, הוציא את כרטיסי הסיים ומסרו לו, ובהמשך היכה באמצעות הטלפון בחזהו של ע.ג. ואיים עליו שאם הוא אומר למשטרה, הוא יחתוך את צווארו ונמלט מהמקום.

ההסדר:

הצדדים הציגו הסדר טיעון במסגרתו הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן.

לא הוצג הסדר לעניין העונש.

עבר פלילי:

המוצג ת/1 הינו גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם.

מהגיליון עולה כי לחובת הנאשם הרשעה מיום 08.07.12 מבית משפט השלום לנוער ברמלה המתייחסת לשלושה ארועים ממועדים שונים. הנאשם הורשע בשלוש עבירות גניבה, הורשע בעבירות התפרצות למקום מגורים/תפילה ובעבירה של היזק לרכוש במזיד. על הנאשם הוטל עונש מאסר בפועל למשך 6 חודשים, עונש מותנה בן 8 חודשים למשך שנתיים מיום מתן גזר הדין בגין עבירת רכוש מכל סוג למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין ו/או עבירות אלימות וקנס כספי בסך של 2,000 ₪.

המוצג ת/2- עונש המאסר המותנה

כתבי האישום וגזרי הדין מת"פ 17769-01-12, ת"פ 26113-01-12, ת"פ 30067-09-11 בבית משפט לנוער בבית משפט השלום ברמלה מיום 05.07.12.

תסקיר שירות המבחן:

בעניינו של הנאשם בשל גילו הוגש תסקיר כמצוות המחוקק.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם בן 20, רווק, עובר למעצרו עבד בעסק המשפחתי בתחום הבניין.

שירות המבחן ציין כי הנאשם גדל בסביבה שולית שברקע המשפחה התמודדה עם מצוקה כלכלית.

שירות המבחן התייחס לעברו הפלילי של הנאשם.

באשר להליך המעצר, שירות המבחן ציין כי הנאשם נזקק להליך גמילה מאלכוהול והיתה נכונות לשלבו במסגרת טיפולית סגורה אולם הנאשם לא גילה מוטיבציה. על כן שירות המבחן התרשם שהנאשם אינו מכיר במצבו ההתמכרותי ובסיכון בו נתון להמשך התנהגות שולית.

באשר לעבירה נשוא התיק הנדון, הנאשם מסר לשירות המבחן כי הרקע לביצועה הינו התמכרותו לאלכוהול. הנאשם נהג לצרוך אלכוהול בתדירות גבוהה. יחד עם זאת צוין כי הנאשם מגלה יחס אמביוולנטי לטיפול בהתמכרות לאלכוהול מאחר ומאז מעצרו לדבריו אינו צורך אלכוהול.

שירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות עבירת אלימות נוספת הינה בינונית ואם ינקוט באלימות, חומרת הפגיעה צפויה להיות בינונית.

שירות המבחן ציין כי לנאשם גורמי תמיכה חלשים, הינו בעל דפוסי התנהגות כוחניים ושוליים, מטשטש מצמצם מחומרת העבירה, ומייחס את מעורבותו בפלילים לנסיבות חיצוניות, ובעל דפוסי התמכרות לאלכוהול.

בבחינת סיכוי השיקום שירות המבחן ציין כי תקופת המעצר הממושכת מהווה גורם מרתיע.

נוכח עמדת הנאשם ביחס לגמילה מאלכוהול וקשייו לקחת אחריות לביצוע העבירות, שירות המבחן התרשם ממוטיבציה נמוכה והעדר בשלות, ולא בא בהמלצה טיפולית. יחד עם זאת המליץ כי באם יוטל על הנאשם עונש מאסר בפועל, תנתן התייחסות לנזקקות הטיפולית של הנאשם בתקופת מאסרו.

טיעוני ב"כ המאשימה:

ב"כ המאשימה הפנתה לעבירות בהן הורשע הנאשם במסגרת כתב האישום המתוקן ולנסיבות ביצוען, תוך מתן דגש לכך שהעבירות בוצעו כלפי קטינים.

הנאשם נטל מכשירי טלפון נייד מקטינים, תוך שהוא מאיים עליהם ואף נוקט כלפיהם באלימות ובמלות איום.

הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם כעולה מהמוצגים ת/1 ו-ת/2.

הפנתה לאמור בתסקיר שירות המבחן.

באשר לעברו הפלילי, טענה כי הנאשם הורשע בגין עבירות דומות וניתן ללמוד מהן מוטיב חוזר ונשנה של התנהלות, כמו

כן הפנתה לכך שהנאשם בצע העבירות בעת שעונש מאסר תלוי מעל צווארו, עונש אשר לא הרתיעו מלהמשיך ולבצע עבירות, כמו גם עונש המאסר שריצה, לא הרתיעו.

טענה כי עסקינן בעבירות מכוערות שהפכו למכת מדינה.

העבירות בוצעו על ידי הנאשם, שהינו בגיר, כלפי מספר קטינים. הנאשם איתר אוכלוסיה חלשה, קטינים, והפעיל כלפיהם כוח, גנב את מכשירי הטלפון שלהם ואף איים על אותם קטינים.

טענה שהעבירות שביצע הנאשם הינן עבירות רכוש, עם זאת מעבר לנזק הכלכלי הנגרם לקרבנות, נגרם להם גם נזק נפשי ונגרם נזק לציבור בכללותו.

טענה כי הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם הינם הגנה על בטחונו של הציבור, גופו, רכושו ושלומו, וכן נפגעה תחושת הביטחון שלו, ומכאן חומרתן של העבירות והצורך בענישה הולמת.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה, טענה כי הנאשם ביצע העבירות תוך תכנון, בחר מקום בו יוכל לבצע בנקל את העבירות - בית ספר, פעל בשלבים, בתחילת הארוע ביקש לאפשר לו לשוחח בטלפון, בהמשך ביקש שיבטלו את הסיסמה על מנת שיעלה בידו לעשות שימוש בטלפון, ובהמשך דרש מהקטינים הנוספים שהיו עימם להתלוות עמו לשער בית הספר, ואיים על הקטינים שאם יספרו אודות מעשיו, יפגע בהם. בהמשך לקח את הקטינים לסמטה סמוכה לבית הספר והכה אותם באמצעות מכת אגרוף ואיים עליהם שיכה אותם במידה וידווחו על מעשיו.

הנאשם בהמשך ובמועד אחר, הגיע לבית הספר, ביצע עבירה דומה כלפי קטין באופן שנטל את מכשיר הטלפון, היכה אותו בחזה ואיים עליו.

עתרה ליתן ביטוי לנזקים שנגרמו לקטינים, נזקים בדמות פחד ובהלה, באמצעות ענישה מרתיעה.

טענה כי הנאשם ביצע העבירות ממניע של בצע כסף. הנאשם ניצל את יכולתו ואיים על הקטינים, וכן נקט נגדם במידה רבה של אכזריות.

הפנתה לפסקי דין ולמתחם הענישה כפי שיפורט להלן, וטענה כי פסקי הדין שהציגה מתיחסים לענינים קלים מהמקרה הנדון.

ב"כ המאשימה הפנתה לתסקיר שירות המבחן וטענה כי הנאשם לא הביע נכונות להשתלב בטיפול הגם ששירות המבחן סבר שיש לו בעיית התמכרות לאלכוהול. הנאשם התקשה לקחת אחריות על מעשיו, בעל מוטיבציה נמוכה והעדר בשלות, ועל כן שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו.

עתרה ליתן משקל בגזירת הדין לשיקולי הרתעה. מבחינת שיקולי הרתעת הרבים, טענה כי הואיל ומדובר בתופעה נפוצה שהפכה למכת מדינה יש להעביר מסר ברור לציבור. באשר לשיקולי הרתעת היחיד, טענה כי חרף עונש המאסר המותנה שעמד לחובת הנאשם הוא שב וביצע עבירות נוספות.

לאור האמור לעיל עתרה לקבוע כי מתחם העונש במקרה הנדון נע בין 12 ל- 36 חודשי מאסר.

טענה כי יש לקבוע את עונשו של הנאשם באמצע המתחם, וכן להורות על הפעלת עונש המאסר המותנה במצטבר,

עונש מאסר על תנאי, קנס כספי ופיצוי לקטינים.

ב"כ המאשימה הציגה אסופת פסיקה:

1. ע"פ 9218/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (05.06.12), במקרה שם נדון ערעורו של המערער, בעל עבר פלילי, שהורשע בעבירה של דרישת נכס באיומים והחזקת סכין באופן שנטל מקטין מחשב נייד ונדון לשנת מאסר ועונשים נלווים.
2. ת"פ 4152/09 (מחוזי ת"א-יפו) **מדינת ישראל נ' עקל** (04.01.10), במקרה שם הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה לשם גניבה באופן שהיכה בחזקה קטין בפניו על מנת למנוע ממנו להתנגד לגניבת הפלאפון שלו, ואחר כך נטל מקטין אחר את הטלפון הנייד שלו. הצדדים הגיעו להסדר טעון ועתרו להטיל על הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים, מניינו מיום מעצרו, לחייבו בתשלום פיצוי בסך ₪ 5,000 לקטינים. כבוד בית המשפט התייחס לגילו הצעיר של הנאשם, לעברו הפלילי, לעובדה שריצה בעבר עונש מאסר בפועל בן 10 חודשים, להודאת הנאשם שחסכה העדתם של קטינים, לרצונו של אבי הנאשם לתמוך בבנו, לעובדה שהנאשם שיתף פעולה בחקירתו ומסר את פרטי השותף, לגילו הצעיר ולעובדה שהוא עומד להיות אב בזמן הקרוב, והטיל עליו 12 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו, עונשים מותנים וכן פיצוי.
3. ת"פ 37700-07-10 (מחוזי חיפה) **מדינת ישראל נ' יעקב** (17.02.11), במקרה שם במסגרת הסדר טיעון הודו הנאשמים בעבירות של דרישת נכס באיומים וגניבה באופן שנטלו מקטינים טלפונים ניידים. עסקין בעבירות שבוצעו כלפי שני קטינים והנאשם 1 אף סטר לאחד הקטינים בפניו בעוצמה שגרמה להפלת משקפיו. בית המשפט שקל לקולא את גילם הצעיר של הנאשמים, הודייתם בעובדות כתב אישום מתוקן ונסיבותיהם האישיות כפי שפורטו בתסקיר. באשר לנאשם 1 אשר חלקו בביצוע העבירה משמעותי יותר, ושרות המבחן סבר כי קיים חשש ממשי להישנות עבירות בעתיד, ושרות המבחן התרשם כי מסגרת טיפולית לא תשנה את דפוסי התנהגותו, הוטלו 12 חודשי מאסר ועונשים נלווים, ועל הנאשם 2 אשר שירות המבחן בא בהמלצה טיפולית בעניינו, ומצאו מתאים להליך שיקומי, וחלקו היה קטן יותר בביצוע העבירה, הוטלו 6 חודשי עבודות שירות ועונשים נלווים.
4. ת"פ 6161/07 (מחוזי חיפה) **מדינת ישראל נ' אברמזון טל** (11.02.08), במקרה שם בגין עבירות של דרישת נכס באיומים, גניבה ונסיון תקיפה שבוצעו כלפי קטינים, כשלחובת הנאשם מאסר על תנאי והוא ריצה 18 חודשי מאסר, ושירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית, כב' בית המשפט הטיל על הנאשם עונש מאסר למשך 48 חודשים, 36 חודשים מתוכם לריצוי בפועל ו-12 חודשים מאסר על תנאי. כמו כן הופעל עונש מאסר מותנה בן 10 חודשים שנקבע שירוצה במצטבר ובסך הכל נקבע כי ירצה 46 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו. במקרה שם הנאשם חזר וביצע עבירות זמן קצר לאחר ששוחרר ממעצר, בעת שמאסר על תנאי היה תלוי ועומד כנגדו.
5. ת"פ 38075-04-12 (נתניה) **מדינת ישראל נ' נתנאל רחמים** (09.01.14), במקרה שם הנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו בחמישה כתבי אישום שונים, שבחלקם יוחסו לו מספר עבירות. בין היתר הורשע בעבירות של תקיפה לשם גניבה, גניבה, גניבה בצוותא, התפרצות בצוותא לבניין שאינו דירה, הפרת הוראה חוקית, הפרעה לשוט. בית המשפט

התייחס למדיניות הענישה באשר לעבירות בהן הורשע הנאשם. באשר לעבירות של תקיפה לשם גניבה, קבע כי מתחם העונש מחייב עונש מאסר בפועל שנע בין מאסר בפועל בן מספר חודשים ועד ל- 15 חודשים. באשר למדיניות הענישה בעבירות של דרישת נכס באיומים ללא אלימות חמורה קבע כבוד בית המשפט כי בתי משפט הטילו על נאשמים עונשים הנעים בין צו של"צ למספר חודשי מאסר לריצוי על דרך של עבודות שירות ועד לשנת מאסר. במקרים בהם ננקטה אלימות חמורה תוך שימוש בנשק לשם איום או ריבוי עבירות, הוטלו עונשים כבדים יותר.

במקרה שם, במסגרת גזר הדין, הביא כב' בית המשפט דוגמאות מפסקי דין שונים בהם הוטלו על הנאשמים עונשים הנעים בן 7 חודשי מאסר ועד 15 חודשי מאסר. כבוד בית המשפט במקרה שהובא בפניו הטיל על הנאשם בגין העבירות הרבות בהן הורשע 34 חודשי מאסר לריצוי בפועל והפעיל את העונשים המותנים בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש שהוטל, כך שהיה על הנאשם לרצות 40 חודשי מאסר וכן הוטלו עונשים נלווים.

6. ת"פ 41978-08-10 (ת"א-יפו) **מדינת ישראל נ' מגלשווילי** (27.02.11), במקרה שם במסגרת הסדר טיעון הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה לשם גניבה, לחובת הנאשם הרשעה בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין, שרות המבחן לא בא בהמלצה, כב' בית המשפט כיבד את הסדר הטיעון שנרקם בין הצדדים והטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל למשך 14 חודשים, הופעל עונש המאסר המותנה באופן שנקבע שירוצה בחופף לעונש המאסר שהוטל ועונשים מותנים ופיצוי.

7. ת"פ 30368-03-12 (ת"א-יפו) **מדינת ישראל נ' חאמד** (07.06.12), במקרה שם בגין עבירה של תקיפה לשם גניבה באופן שחטף מהמתלוננת טלפון נייד מידה וגרם לה סימן אדום בחזה, הוטלו על הנאשם, נעדר עבר פלילי, עונש מאסר למשך 10 חודשים מיום מעצרו ועונש מותנה.

טיעוני ב"כ הנאשם:

ב"כ הנאשם אבחן את פסקי הדין אליהם הפנתה ב"כ המאשימה מהמקרה הנדון. טען כי בתיק פלילי 6161/07 (מחוזי חיפה), שם כבוד בית המשפט גזר 36 חודשי מאסר על הנאשם, פסק הדין הנ"ל הינו חריג מגזרי הדין הנוספים אליהם הפנתה בא כח המאשימה, ואשר נגזרו לאחר התיקון, וטען כי העונש החמור שהוטל שם, הוטל בשל העובדה שהנאשם ביצע את העבירות בפרק זמן קצר לאחר ששוחרר ממאסר. גם באשר לעונש החמור שהוטל בתיק פלילי 38705-04-12 (שלום נתניה), ציין כי יש לאבחנו מהמקרה הנדון, הואיל ושם דובר על נאשם שצרף חמישה כתבי אישום וכל כתב אישום הכיל אישומים רבים, בין השאר בעבירות התפרצות שהעונש המוטל בגין חמור יותר מהעונש המוטל בגין עבירות של דרישת נכס באיומים.

ב"כ הנאשם טען כי בעניינו של הנאשם קיימת חובת תסקיר, משכך, לשיטתו חלה בעניינו הלכת "בגירים-צעירים" והפנה לע"פ 7781/11. טען כי לאור האמור בתסקיר ויכולתו של הנאשם להפנים ולהבין את הפסול במעשיו, הוא נמצא בתוך קבוצת בגירים צעירים.

טען כי לנאשם הרשעה אחת קודמת ולציין כי הנאשם שהה במקרה הקודם במעצר הואיל ולא היתה לו חלופת מעצר. בית המשפט הטיל עליו עונש של ששה חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו, כך שבפועל הוא שוחרר בסמוך לאחר גזירת הדין, ואפשרי, לשיטתו, שאם לנאשם היתה חלופת מעצר התיק היה מסתיים בדרך אחרת. טען כי אין המדובר בעבר מכביד, או בעבירות שיטתיות, או בכאלה המצביעות על תחכום ונועזות. טען כי אכן קיים דמיון בין העבירות בהן הורשע בעבר

לבין העבירות נשוא ההליך הנדון, עם זאת יש לזכור כי הנאשם עומד בפעם השניה בפני בית משפט.

באשר לטענת ב"כ המאשימה לפיה נגרם נזק לקטינים, טען כי על פי תיקון 113 יש להוכיח כי אכן נגרם נזק לקטינים, ואין די בכך שהדבר נטען.

טען כי הקטינים לא נפגעו, אין תעוד רפואי, והאלימות שהופעלה דומה יותר לדחיפה מאשר לאגרוף.

כמו כן מדובר גם באלימות שהתבטאה באופן שהנאשם הטיח טלפון בחזה של קטין.

באשר לתכנון המוקדם, טען כי לא קדם לביצוע העבירה תכנון מוקדם ואם קדם הוא נמצא ברף הנמוך.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם הינו צעיר, בן עשרים כיום, מביע נזקקות מאז היותו כבן 14, 15, גדל בסביבה שולית והתמכר לאלכוהול מגיל צעיר ואין הדבר בשליטתו, ועל רקע התמכרותו ביצע העבירה. טען כי לא ניתן לומר על אדם שמגיע הלום שיכר לבית ספר שאכן הוא תכנן עבירה באופן מתוחכם. הפנה לכך שהנאשם בתחילה עת ראה את קבוצת הנערים ביקש בצורה נעימה את הטלפון. הדבר התחיל כתחבולה והסתיים בארוע קצת פחות נעים, אולם כאמור לא נגרמה לנערים פגיעה פיזית.

הפנה לכך כי הנאשם שוהה במעצר עד תום הליכים בשל העדר חלופה מתאימה, וכי במסגרת זו לא ניתן לשלב את הנאשם בטיפול, ועתר ליתן ביטוי בגזר הדין לנכונות הנאשם להשתלב בטיפול ורצונו להשתקם.

ב"כ הנאשם הגיש אסופת פסיקה כמפורט להלן ועתר ללמוד מפסקי הדין כי העונש הנוהג נע בין 6 ל-12 חודשי מאסר.

עתר להתחשב במשך תקופת מעצרו של הנאשם, מיום 04.02.14, בגילו הצעיר של הנאשם, בהתמכרותו לאלכוהול מגיל צעיר.

לאור האמור עתר לקבוע את עונשו של הנאשם בצרוף העונש המותנה ל - 12 עד 14 חודשי מאסר, וזאת לאור מדיניות הענישה הנוהגת. כמו כן עתר לחפוף חלק מעונש המאסר המותנה שיופעל, לעונש שיוטל, וכן להטיל על הנאשם עונש הצופה פני עתיד.

כאמור, ב"כ הנאשם הציג אסופת פסיקה כמפורט להלן ולציין כי בין פסקי הדין אליהם הפנה, הפנה לשני פסקי דין אליהם הפנתה גם המאשימה.

1. ע"פ 7538/11 **ג'קי גיגי נ' מדינת ישראל** (21.02.12), במקרה שם נדון ערעור על גזר דינו של כבוד בית המשפט המחוזי אשר הרשיע מערער בעקבות הודאתו בעבירות של דרישת נכס באיומים ועבירה של היזק בזדון וכן צרף הנאשם לענין העונש שני תיקים נוספים בהם הואשם בעבירת איומים והיזק לרכוש במזיד, הטרדה באמצעות מתקן בזק ועבירה של החזקת סם לצריכה עצמית.

כבוד בית המשפט הטיל על המערער עונש מאסר בפועל למשך 8 חודשים, עונש הצופה פני עתיד וכן הופעל עונש מותנה בן 4 חודשים במצטבר לעונש שהוטל. המערער טען כי לא ניתן משקל לשיקום אותו עבר. כב' בית המשפט קבע כי העונש שהוטל על המערער הולם את העבירות שביצע ואת כלל הנסיבות ועל כן דחה הערעור יחד עם זאת מצא לנכון לנכות מתקופת המאסר את התקופה בה שהה במעצר.

2. ת"פ 16626-03-13 (פ"ת) **מדינת ישראל נ' סרי חגאג** (30.09.13), במקרה שם הורשע הנאשם בשני כתבי אישום בעבירות של תקיפה לשם גניבה וגניבה. כב' בית המשפט הטיל על הנאשם עונש מאסר למשך 11 חודשים ועונשים נלווים. כבוד בית משפט קבע שם כי מתחם העונש ההולם לכל אחד מכתבי האישום הינו החל מעונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שרות וכלה ב - 18 חודשי מאסר.
3. ת"פ 57240-02-13 (עכו) **מדינת ישראל נ' טארק חטיב** (20.10.13), במקרה שם הורשע הנאשם בעבירה של דרישת נכס באיומים וגניבה. כב' בית המשפט קבע כי מתחם העונש הראוי לעבירות אותן ביצע הנאשם נע בין עונש מאסר בפועל למשך 6 חודשים ל- 12 חודשים, עונש מותנה, קנס כספי וחתימה על התחיבות כספית.
- במקרה שם הטיל כבוד בית המשפט על הנאשם עונש מאסר למשך 7 חודשים, הופעל עונש מותנה בן 8 חודשים ועונש מותנה בן 6 חודשים בחופף ובמצטבר ובסך הכל נקבע כי ירצה 15 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו וכן עונשים נלווים.
4. ת"פ 45484-11-11 (פ"ת) **מדינת ישראל נ' פטרוב** (25.03.12), במקרה שם הורשע הנאשם בשתי עבירות של גניבה בצוותא של טלפון נייד. כב' בית המשפט הטיל על הנאשם, שלחובתו עבר פלילי, עונש מאסר למשך 3 חודשים, הופעל עונש מותנה בן 7 חודשים ונקבע כי ירצו בחופף ובמצטבר באופן שהוטל על הנאשם עונש מאסר למשך 8 חודשים בניכוי ימי מעצרו וכן עונשים נלווים.
5. ת"פ 47092-11-13 (מחוזי נצרת) **מדינת ישראל נ' בחבוס** (18.03.14), במקרה שם הורשע הנאשם, מכור לסמים, בעבירה של תקיפה לשם גניבה. כב' בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 7 ל- 24 חודשי מאסר. כב' בית המשפט בהתחשב בנסיבות המקרה הטיל על הנאשם עונש מאסר למשך 12 חודשים בניכוי ימי מעצרו ועונש מותנה.
6. ת"פ 5010-03-12 (ראשל"צ) **מדינת ישראל נ' באיך** (13.02.14), במקרה שם הורשעו הנאשמים בעבירות תקיפה לשם גניבה בצוותא, הנאשם 1 הודה גם בעבירה של הכשלת שוטר, תקיפת שוטר והתנגדות בכח למעצר. הנאשם 2 צירף תיק נוסף, שעניינו עבירות של היזק לרכוש, העלבת עובד ציבור, תקיפת שוטר. עתירת ההגנה להימנע מהרשעה בעניינו של הנאשם מספר 2 נדחתה. כב' בית המשפט קבע בין השאר, במסגרת נסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה, שיש להתחשב בהיותם בגירים צעירים, נסיבות חייהם הקשות והעדר עבר פלילי. כמו גם השתלבות זמנית של נאשם 1 בטיפול, והשתלבותו הכנה של נאשם 2 בטיפול. כבוד בית המשפט הטיל על הנאשם 1, אשר שירות המבחן המליץ להטיל בעניינו עונש מאסר לריצוי על דרך של עבודות שירות, עונש מאסר למשך 6 חודשים לריצוי על דרך של עבודות שירות ועונשים נלווים. על הנאשם 2, אשר שירות המבחן המליץ בעניינו להימנע מהרשעה, הוטל עונש מאסר למשך 3 חודשים לריצוי על דרך של עבודות שירות ועונשים נלווים.
7. כמו כן הפנה בא כח הנאשם לפסקי הדין בע"פ 9218/11 ובת"פ 30368-03-12, פסקי דין אליהם הפנתה גם בא כח המאשימה.

דין והכרעה:

1. תיקון מס' 113 לחוק העונשין "**מעניק בכורה, אם כי לא בלעדיות, לעקרון ההלימות - הוא עקרון הגמול...**
על פי עקרון זה, העונש הראוי לעברייני נגזר ממידת אשמו ומחומרת מעשיו..." (ראו ע"פ 8641/12, 8678/12

מוחמד סעד נ' מדינת ישראל 5.8.13).

2. בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, סעיפים 40ג(א) + 40ט'.

3. מספר העבירות בהן הורשע הנאשם

הנאשם הורשע בשני אישומים שארעו במועדים שונים בעבירות של איומים, גניבה, תקיפה לשם גניבה, ובאישום הראשון הורשע גם בעבירה של דרישת נכס באיומים.

על פי סעיף

ריבוי

40ג(א) לחוק;

"הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע".

על פי סעיף 40ג(ב) לחוק:

"הרשיע בית משפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל ארוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם".

משכך, לאור הוראות החוק, עלי לקבוע מתחם עונש הולם לכל אחד משני האירועים המיוחסים לנאשם בכתב האישום המתוקן.

4. באשר לערך החברתי שנפגע- הערך המוגן

לנאשם מיוחסת עבירת איומים, וכן עבירות של גניבה, תקיפה לשם גניבה ודרישת נכס באיומים, קרי, עבירות רכוש המשלבות בחובן גם עבירות אלימות.

הערך החברתי המוגן שנפגע הינו הגנה של שלומו, בטחונו, גופו ורכושו של הציבור. הגנה על שלווה נפשו של הפרט. וכן ערך מוגן עקיף לעבירת האיומים הינו חופש הפעולה והבחירה של הפרט.

באשר לעבירת האיומים קבע כבוד בית המשפט בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל (06.09.89):

"אינטרס החברה הוא להגן על שלווה נפשו של הפרט... מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין, אינטרס

חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה של הפרט... וידוע הוא שבמקרים רבים מושמעים איומים PER SE כמסר מסווה להתנהגות המצופה מן המאויים..."

באשר לעבירות של דרישת נכס באיומים קבע כבוד בית המשפט בע"פ 1938/13 רפיק ג'רבאן נ' מדינת ישראל (27.2.14):

"העבירות בהן הורשע המערער - דרישת נכס באיומים ואחזקת סכין שלא כדין - הן קשות, לרוב הן מכוונות כלפי אנשים תמימים, ההולכים להם ברחובה של עיר, או כאלה העובדים לפרנסתם. באמצעות הטלת אימה ופחד גוזלים אותם עבריינים נכסים וסכומי כסף מבעליהם, שעמלו קשה להשגתם. לפעמים הקרבנות נבחרו בצורה שרירותית ולפעמים במכוון בשל ההנחה שקבוצות אלה או אחרות קלות יותר לניצול..." לצין כי במקרה שם, הוטלו על הנאשם 36 חודשי מאסר ועונשים נלווים. המעשה שעשה קשה, והעושה - קרי, הנאשם שם, בעל הרשעות קודמות רבות וריצה חמישה מאסרים לרבות מאסר בן 4.5 שנים.

במקרה הנדון לפני, העבירה בוצעה כלפי קטינים. כב' בית המשפט הביע הצורך להגן על אוכלוסייה חלשה זו.

בע"פ 5931/11 עבדולייב נ' מדינת ישראל (22.10.13) כב' בית המשפט קבע:

"בית משפט זה כבר עמד פעמים רבות על הצורך להגן ביתר שאת על אותם חלקים חלשים בחברה שקולם אינו נשמע, ביניהם גם הקשישים..."

אכן, בחברתנו קיימת תופעה מכוערת של פגיעה בחסרי ישע, כגון קשישים, בעלי מוגבלויות וכו', מתוך הנחה כי יהיו טרף קל, שלא יתנגד ולעיתים אף אינו יכול להשמיע קול, פשוטו כמשמעו. לפגיעות אלה צורות שונות, בין במעשי שוד, בין בהונאות מסוגים שונים וברמות תחכום משתנות. המשמעות של פגיעות אלה, במופעיהן השונים, היא פגיעה חזקה וקשה בביטחונם האישי של הקורבנות ושל קבוצות שלמות, החשות שאין להן עוד מקום מבטחים בו יוכלו להמשיך ולהתקיים בכבוד וללא חשש.

המגמה בה נקט בית משפט זה היא מגמה מחמירה ביחס לעבירות מסוג זה, המבכרת את ההגנה על החיים והגוף של קבוצות אלה על פני נסיבות אישיות ומקלות של נאשמים... מגמה זו נכונה וראויה היא. בידינו חרב הענישה, אותה יש להניף במקרים המתאימים. קבוצות אלה של קורבנות אינן זוכות לתהודה ציבורית או לקול במרחב הציבורי באופן תדיר, ומגמת ענישה אחרת, עשויה לפגוע בתחושת הביטחון שלהן, ולעודד עבריינים פוטנציאליים להמשיך ולנצל קורבנות 'קלים' מסוג זה" [שם, פסקאות 17-19].

בע"פ 4841/13 עומר ספי נ' מדינת ישראל (6.2.14) כב' בית המשפט הביע עמדתו באשר לתופעה של שוד טלפונים ניידים:

"... גזר דינו של בית משפט קמא - בו הועדף האינטרס הציבורי שעניינו הרתעת היחיד והרבים, תוך הטלת עונש מאסר ממשי - עולה בקנה אחד עם קולה של הפסיקה לאחרונה, בשנתיים האחרונות זכתה עבירת שוד טלפונים ניידים, מכורח המציאות העגומה, להתייחסות מרובה, תוך שנקבע אף כי התופעה הפכה למכת

מדינה, המחייבת החמרה".

5. באשר למידת הפגיעה

הנאשם במעשיו פגע באופן משמעותי בערכים המוגנים כפי שפורטו לעיל.

הנאשם באירוע הראשון גנב טלפונים ניידים משני קטינים, חסרי ישע, תלמידי בית ספר בתוך בית ספרם שאמור להוות עבורם מקום מוגן, הנאשם הגדיל לעשות ואף איים עליהם ותקף אותם.

גם באירוע השני, פגע הנאשם באופן מוחשי בערכים המוגנים עת תקף קטין במסגרת בית ספרו, איים עליו וחטף את מכשיר הטלפון שלו.

הנאשם ביצע העבירות באופן שיטתי.

6. באשר למדיניות הענישה הנוהגת

מפסקי הדין אליהם הפנו ב"כ הצדדים ומפסקי דין נוספים כפי שיפורט להלן, מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי מתחם העונש ההולם בעבירות של **דרישת נכס באיומים** נע בין 6 חודשי מאסר אותם ניתן לבצע על דרך של עבודות שירות לעונש מאסר ממושך, ובעבירות של **תקיפה לשם גניבה** נע בין עונש מאסר שניתן לבצעו על דרך של עבודות שירות לבין עונשי מאסר ממושכים.

להלן פסקי דין נוספים אשר לא אוזכרו על - ידי ב"כ הצדדים.

באשר לעבירה של תקיפה לשם גניבה וגניבה:

1. ת"פ 43982-01-14 (מחוזי מרכז) **מדינת ישראל נ' דואהדי** (24.06.14), במקרה שם במסגרת הסדר טיעון הורשע הנאשם בעבירות של תקיפה לשם גניבה וגניבה באופן שבשעת לילה דלק אחרי שני קטינים ודרש כי יתנו לו את מכשירי הטלפון שהיו ברשותם. הנאשם תקף את הקטינים, היכה אותם, את האחד חנק ואת האחר הצמיד לקיר. בהמשך, הנאשם הפיל אחד ארצה משנעמד על רגליו, חנק אותו, בהמשך היכה בו, בעט בו בבטנו, ניער את גופו והפילו ארצה.

הוסכם בין הצדדים כי בכפוף לקבלת תסקיר חיובי, תסתפק המאשימה בעונש מאסר של 6 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות, ללא ניכוי ימי המעצר ועונשים נלווים. כב' בית המשפט כיבד את הסדר הטיעון הגם שציין כי ההסדר מקל. כב' בית המשפט קבע:

"מעשיו של הנאשם חמורים ומכוערים. קטינים, בד"כ מהווים טרף קל למעשי גניבה ובריונות וכך אף במקרה דנן, ניצל הנאשם באורח שפל את חולשתו של הקטין ונטל ממנו את מכשיר הטלפון שלו, תוך שימוש בכוח אגב השפלתו של הקטין אשר פעמיים הוטח ארצה בכח, מכשיר השמיעה שלו ניתק מאוזניו והטלפון נשמט

מידיו אין ספק שהטראומה שעבר הקטין תיחרת בזיכרוננו לאורך חייו ולא בנקל ניתן יהיה להשתחרר ממנה. אלמלא גילו הצעיר של הנאשם, האחריות שנטל לביצוע העבירות, החרטה שהביע ושיתוף הפעולה עם שירות המבחן- היה מקום להשית עליו עונש חמור במידה ניכרת מהעונש המוסכם".

2. ת"פ 60399-05-13 **מדינת ישראל נ' צנאי** (08.05.14), הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של תקיפה לשם גניבה וגניבה, בכך שהפתיע את המתלוננת, דחף אותה, נטל מידה את מכשיר הטלפון הנייד ונמלט מהמקום.

נוכח גילו הצעיר של הנאשם, כבן 20, חלה חובת תסקיר. הנאשם התקשה הנאשם לשתף פעולה ולהשתלב בהליכי טיפול. בין הצדדים גובש הסדר במסגרתו עותרו במשותף להטלת 6 חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות לצד עונשים משלימים. כב' בית המשפט קבע כי דומה שההסדר מצוי בתוך מתחם העונש ההולם למעשים כגון אלה שביצע הנאשם, בהתחשב בהודיית הנאשם ובהעדר עבר פלילי, כב' בית המשפט כיבד את ההסדר.

3. ת"פ 31415-08-12 ואח' (אשדוד) **מדינת ישראל נ' פלוסק ואח'** (27.11.12), הנאשם הורשע על פי הודאתו בשלוש עבירות של גניבה בצוותא חדא ובעבירה של תקיפה לשם גניבה בצוותא חדא באופן שיחד עם אחרים בהיותם בגילופין, גנבו טלפונים ניידים מעוברי אורח, לרבות מקטין. הגניבה לוותה באלימות.

הנאשם צירף מספר תיקים נוספים, 5 עבירות גניבה, כאשר בתקופה של מספר חודשים גנב טלפונים ניידים, לרוב בשיטה דומה של בקשת שיחה מעוברי אורח ונטילת הטלפון ובריחה מהמקום. תיק נוסף שעניינו החזקת סם והחזקת כלים לשימוש עצמי, ותיק נוסף שעניינו הסגת גבול לדירה. הצדדים הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו עתרו להטלת עונש מוסכם של 18 חודשי מאסר הכולל הפעלת עונש מותנה בן 6 חודשים בגין עבירת הסמים ועונשים נלווים. כב' בית המשפט כיבד את הסדר הטיעון וציין כי אם היה מדובר באדם בוגר או בריא, העונש היה חמור יותר.

4. ת"פ 38411-04-11 (ראשל"צ) **מדינת ישראל נ' גרשקוביץ** (18.06.12), במקרה שם הורשע הנאשם בעבירות תקיפה לשם גניבה וגניבה באופן שניגש למתלוננת עת עמדה לבדה בתחנת אוטובוס, אחז בשתי ידיה ואמר לה שתעזוב את מכשיר הטלפון הנייד שלה. המתלוננת סירבה, הנאשם משך את הטלפון מידה ונמלט מהמקום כשהמתלוננת בעקבותיו. בהמשך, עת אחזה המתלוננת בחולצתו וביקשה ששייב לה הטלפון, הנאשם דחף את המתלוננת אשר נפלה ארצה ובהמשך גרר אותה תוך כדי בריחתו. למתלוננת נגרמו חבלות קלות.

שירות המבחן המליץ על אי הרשעת הנאשם, חיובו בפיקוח שירות המבחן ובצו של"צ.

כב' בית המשפט ציין כי במקרים של נקיטת אלימות של אדם חזק אל מול החלש ממנו ואך משום רצונו של החזק לחמוס את רכושו של האחר, של הנערה החלשה שאיתרה מזלה ונקלעה בדרכו של הנאשם, הוא עונש של מאסר בפועל ממש, וראוי להחמיר בעבירות אלה. יחד עם זאת במקרה שם, לא החמיר כב' בית המשפט מעבר לעתירת המאשימה, והטיל עונש מאסר למשך 6 חודשים לריצוי על דרך של עבודות שירות ועונשים נלווים.

באשר לעבירות של דרישת נכס באיומים:

1. ת"פ 850-01-14 (מחוזי ת"א-יפו) **מדינת ישראל נ' בליק** (29.05.14), במקרה שם הורשע הנאשם בעבירה של דרישת נכס באיומים וגניבה בשני אישומים לפיהם נכנס הנאשם לסניף בנק ודרש כסף. באישום הראשון קיבל 25,000

לא ובאישום השני לא קיבל כסף. לחובת הנאשם עבר פלילי, בין היתר בעבירה דומה. כב' בית המשפט גזר על הנאשם בגין האישום הראשון שנתיים מאסר בפועל, ובגין האישום השני שנה מאסר בפועל בחופף ובמצטבר ובאופן שירצה 30 חודשי מאסר מיום מעצרו ועונשים נלווים.

2. ת"פ 50767-06-13 (נצרת) **מדינת ישראל נ' גרינורייב** (29.12.13), במקרה שם בגין דרישת נכס באיומים במספר מקרים, והפרת הוראה חוקית, באופן שדרש כסף מאמו המבוגרת. העבירות בוצעו בתקופה בה הנאשם שהה בתנאי שחרור מגבילים בבית אמו, בזמן שעניינו נדון בבית-המשפט המחוזי בנצרת. הנאשם הורשע בתיק קודם בעבירה של סחיטה בכוח, ודינו נגזר ל-12 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריח ולעונשי מאסר מותנים לתקופות שונות בעבירות אלימות. כב' בית המשפט הטיל על הנאשם עונש מאסר למשך תשעה חודשים לריצוי בפועל, אשר מתוכם קבע שירוצו שלושה חודשים בחופף לכל מאסר אותו ריצה הנאשם בעת גזירת דינו ואילו היתרה במצטבר, כמו כן הוטלו עונשים נלווים. לציין כי כב' בית המשפט קבע מתחם הנע בין מאסר בפועל של מספר חודשים לרבות מאסר שירוצה בעבודות שירות, לעונש מאסר למשך שנה אחת.

3. ת"פ 13846-08-12 (מחוזי נצרת) **מדינת ישראל נ' בסול** (17.02.13), במקרה שם הורשע הנאשם בעבירות של דרישת נכס באיומים, גניבה והפרת הוראה חוקית באופן בנטל מעובר אורח את אופניו. שירות המבחן המליץ להעמיד את הנאשם בצו מבחן, כב' בית המשפט הטיל על הנאשם צו של"צ, צו מבחן למשך שנתיים ועונשים נלווים.

4. ת"פ 6406-06-13 (רחובות) **מדינת ישראל נ' אספי** (22.09.14), במקרה שם הורשע הנאשם בעבירה של דרישת נכס באיומים וגניבה באופן שהגיע ברכב עם חבריו לתחנת אוטובוס בצומת ביל"ו, בה עמדו שלושה קטינים, הנאשם ירד מהרכב כשהוא שרוי בגילופין והטיל את מימיו. בנסיבות אלה, החלו חילופי דברים בין הנאשם לקטינים שבמסגרתם אמר הנאשם לקטינים כי אם לא ימסרו לו את המכשירים הניידים שלהם הוא "יביא סכין". במגן הטלפון של אחד מהקטינים, היה גם כסף מזומן בסכום של 90 ₪ וכרטיסיית אוטובוס. לחובת הנאשם עבר פלילי וביצע את המעשים בעוד עונש מאסר מותנה תלוי ועומד נגדו.

שירות המבחן על הטלת צו מבחן ל-18 חודשים, על הארכת מאסר מותנה והטלת של"צ, אולם כב' בית המשפט לא אימץ את המלצת שירות המבחן וקבע כי מתחם ענישה שהציגה התביעה, הנע בין 8-24 חודשי מאסר בפועל הוא הראוי והנכון. באותו מקרה כב' בית המשפט הטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל למשך 10 חודשים, הפעיל את עונש המאסר המותנה בן ה-10 חודשים בחופף ומצטבר ובסך הכל נקבע כי ירצה 14 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו ועונשים נלווים.

5. בת"פ 13846-08-12 (מח' נצרת) **מדינת ישראל נ' נאזר בסול** (17.2.13). במקרה שם, הורשע הנאשם בעבירה של דרישת נכס באיומים והפרת הוראה חוקית, העבירה בוצעה כלפי קטין, הנאשם גנב אופניים מהקטין. כב' בימ"ש קבע כי בנסיבות דומות הוטלו עונשים הנעים בין עבודות של"צ או מספר חודשי מאסר על דרך של עבודות שירות ועד לשנת מאסר. עונש חמור יותר הוטל בנקיטת אלימות חמורה תוך שימוש בנשק או ריבוי עבירות וגזר על הנאשם עונש של עבודות של"צ וצו מבחן. כן נגזר עליו עונש מותנה, קנס כספי ופיצוי.

7. **נסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, סעיף 40ט'.

מהחלק הכללי לכתב האישום עולה כי במשך תקופה של חודש ימים הנאשם נהג להגיע לבתי ספר וסביבת התגודדות

של תלמידים, שם פנה לקטינים בבקשה לבצע שיחות מהטלפון הנייד שלהם, הפריד את כרטיס הסיים מהמכשיר ונטל את המכשירים תוך איום על הקטינים לבל יגלו זהותו וביצע בקטינים מעשי אלימות לשם מניעת התנגדות לגניבה. קרי, ניתן ללמוד כי הנאשם תכנן את ביצוע העבירות הואיל והגיע במיוחד למקומות בהם מצויים קטינים.

כמו גם נקט בדפוס פעולה מסוים ושיטתי, קרי, פניה לקטינים בבקשה לשיחת טלפון, הפרדת הסיים מהמכשיר, נטילתו של הטלפון, איום על המתלוננים ונקיטת אלימות כלפיהם.

על פי עובדות האישום הראשון הנאשם פנה לשני קטינים בבקשה לשוחח מהנייד שלהם, הקטינים ענו כי יש ברשותם טלפון אך אין להם שיחות יוצאות, הנאשם רצה לבדוק זאת ודרש מהם לבטל הסיסמה. שני קטינים נוספים שהיו במקום טענו שאין ברשותם טלפון, והנאשם דרש מהם להתלוות אליו לשער. הנאשם איים על השניים שלא היה ברשותם טלפון שאם יספרו, יפגע בהם. את השניים שהיה ברשותם טלפון לקח לסמטה צדדית, הוציא את כרטיסי הסיים מהמכשירים ומסר להם הכרטיסים, אחז בחולצתם, הכה אותם באגרוף ואיים עליהם כי אם יספרו יכה אותם.

על פי עובדות האישום השני, בתחום בית הספר חטף הנאשם מידי קטין את מכשיר הטלפון שלו, פרק את הסיים מהמכשיר, בהמשך הכה את הקטין באמצעות הטלפון בחזהו, ואיים עליו שאם יפנה למשטרה יחתוך את צווארו.

בהלכה הפסוקה נקבע כי באשר לפגיעה באוכלוסייה חלשה, בניהם קטינים, יש צורך בהשתתפות עושים חמורים. (ראו לעיל ע"פ 5931/11 **עבדולייב נ' מדינת ישראל** (22.10.13)).

במקרה הנדון לא נגרם לקטינים נזק באופן שנזקקו לקבלת טיפול רפואי. הדעת נותנת כי נגרם לקטינים נזק נפשי בעקבות מעשי הנאשם הגם שבפועל לא הוכח רכיב נזק. הדעת נותנת כי הקטינים חשו פחד ואימה בעקבות מעשי הנאשם.

הנאשם ביצע עבירות אכזריות כלפי קטינים וניצל לרעה את כוחו למול אוזלת ידם של הקטינים.

הנאשם הבין את הפסול במעשיו, יחד עם זאת בפני שירות המבחן את האחריות לביצוע העבירות, שייך להתמכרותו לאלכוהול.

8. מתחם העונש ההולם לעבירות נשוא כתב האישום

כמצוות המחוקק בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשה העבירות שביצע הנאשם, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

אני קובעת כי מתחם העונש באשר לאישום הראשון המייחס לנאשם עבירות של איומים, גניבה, דרישת נכס באיומים, תקיפה לשם גניבה בנסיבות המקרה, נע בין עונש מאסר לריצוי בפועל למשך 6 חודשים לבין עונש למשך 24 חודשי מאסר.

באשר לאישום השני, המייחס לנאשם עבירות של גניבה, תקיפה לשם גניבה ואיומים העונש בנסיבות המקרה נע בין מאסר שאפשרי שירוצה על דרך של עבודות שירות לעונש מאסר למשך 18 חודשים.

9. העונש ההולם לנאשם שלפני

א. כמצוות המחוקק בסעיף 40ג(ב) יש להתחשב בעונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

ב. **באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, סעיף 40 י"א.**

הדעת נותנת כי אם יוטל על הנאשם עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה יפגע הנאשם כמו גם תפגע משפחתו בייחוד נוכח העובדה שעסקין בבגיר צעיר, כבן 20.

יחד עם זאת עסקין בנאשם שריצה בעבר בהיותו קטין עונש מאסר למשך 6 חודשים בגין עבירות רכוש, כמפורט במוצג ת/1.

הנאשם ביצע את העבירות בעוד עונש מאסר מותנה, עומד לחובתו. הדבר מלמד כי אינו ירא מפני מערכת אכיפת החוק ועונש המאסר המותנה לא היווה עבורו גורם מרתיע.

הנאשם הודה במיוחס לו, יחד עם זאת כעולה מתסקיר שירות המבחן התקשה לקחת אחריות על מעשיו והטיל את האחריות על גורמים חיצוניים, התמכרותו לאלכוהול.

הנאשם הינו בעל מוטיבציה נמוכה לשיקום ונעדר בשלות לטיפול בהתמכרותו, ועל כן שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו.

נסיבות חייו של הנאשם לא היו פשוטות, הנאשם גדל בסביבה שולית כשברקע התמודדות המשפחה עם מצוקה כלכלית. מגיל צעיר אימץ דפוסים עבריינים ואורח חיים בלתי יציב. כמו כן התמכר לאלכוהול. שירות המבחן העריך כי קיים סיכון להישנות עבירות אלימות, סיכון בינוני בעל חומרה בינונית.

יחד עם זאת שירות המבחן ציין כי תקופת מעצרו הממושכת של הנאשם, מהווה עבורו גורם מרתיע.

ג. סוגיית "בגיר צעיר"

1. הנאשם יליד 1994 והינו כבן 20 שנה.

בא כח הנאשם הפנה לכך שבהלכה הפסוקה קיימת התייחסות ל"בגיר צעיר" וביקש להחיל את ההלכה הנ"ל על הנאשם.

2. בע"פ 7781/12 פלוני נ' מ"י, סעיפים 28-30 (25.6.13) כב' בית המשפט בפסק דינו קבע כדלקמן:

"בית משפט זה קבע פעמים רבות בעבר, כי במסגרת שיקולי הענישה שיש לשקול כאשר גוזרים את דינו של קטין, יש להעניק משקל רב להבדלים הפיזיולוגיים, מידת בגרות הנובעת מגיל צעיר, היעדר ניסיון חיים, השפעת העונש, ושיקולי שיקום..."

בהמשך כב' בית המשפט אמר: "יוזכר בהקשר זה כי המחוקק מצא לנכון שלא להחיל את תיקון 113 לחוק העונשין, שעניינו הבניית שיקול הדעת בענישה, על קטינים. באשר לקבוצת ה'בגירים הצעירים', קבע המחוקק חובה לעריכת תסקיר מבחן בטרם גזירת עונש מאסר בפועל על נאשם עד גיל 21..."

כב' בית המשפט ציין כי תיקון 113 לחוק העונשין "קובע כי במסגרת נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, יש להתחשב בין היתר ב"פגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו" (סעיף 40א(1) לחוק העונשין)..."

כב' בית המשפט קבע בהמשך (פסקה 32): "בכל הנוגע למדיניות הענישה, יצר המחוקק מבנה מדורג, שבו ככל שגילו של נאשם צעיר יותר, כך יהווה הדבר שיקול משמעותי יותר להעדפת שיקולי השיקום על פני שיקולי ההרתעה והגמול..."

בהמשך, בפסקה 50 כב' בית המשפט קבע:

"במסגרת זאת, עצם הקביעה בדבר חובת עריכת תסקיר מבחן ל'בגיר צעיר' בין הגילאים 18-21, למעשה מכירה במתן חשיבות לשיקולי שיקום בגזירת עונשו של "בגיר צעיר" עד לגיל 21. במסגרת שיקול זה, כעולה מתסקיר המבחן, לא מבחין הדין בין קטין ובין "בגיר צעיר". לפיכך, מבלי לקבוע יתדות, נראה כי בקבוצה זו יש לייחס משקל גבוה יותר (בדומה לקטינים) כאשר ניתנת המלצה של שירות המבחן לשלב את הנאשם במסגרת שיקומית, בשל קרבה לגיל הקטינות..."

3. בתיק פלילי מחוזי חיפה 14220-03-12 מ"י נ' פלוני ואח' (17.12.12), (לצין שבגוף פסק הדין נרשם 17.12.14), כבוד בית המשפט דן בעניין נאשמים שהיו קטינים בעת ביצוע העבירה, אשר יוחסו להם עבירות של חבלה בכוונה מחמירה ובעקבות הארועים סבלו המתלוננים מנזקים רפואיים. במסגרת גזר הדין כבוד בית המשפט ציין כי תיקון 113 לא חל בעניין הואילו הנאשמים היו קטינים בעת ביצוע העבירה.

כבוד בית המשפט קבע כדלקמן: "אם כי הם היו קטינים "גדולים" וכמובן ששיקול דעתם של אלו שונה מקטינים "קטנים"."

כבוד בית המשפט ציין כי עיקר העיקרים בענישת קטין הינו שיקול השיקום לפי חוק הנוער, לעומת השיקול המרכזי והעיקרון המנחה בענישת בגירים שהוא עיקרון ההלימה ועיקרון הגמול.

כבוד בית המשפט הביא מדברי כבוד השופט ג'ובראן בע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל, (25.6.13), שם קבע כבוד בית המשפט "לאור כל האמור לעיל, לגישתי, יש מקום להתחשב במסגרת שיקולי הענישה בייחודיותה של קבוצת ה'בגירים הצעירים'... על בית המשפט בקובעו את עונשו של "בגיר צעיר" לייחס לגילו משקל משמעותי. במסגרת זאת, עליו לשקול בין היתר את קרבתו לגיל 18, ההשפעה האפשרית של מאסר בפועל על שיקומו ומצבו הנפשי ובגרותו. הכול כעולה מתסקיר המבחן שיוגש בפניו בטרם גזירת העונש."

4. דא עקא, במקרה שלפני הגם שעסקין בנאשם כבן 20 שמשתייך לקבוצת גיל של "בגיר צעיר" לא בא שירות המבחן בהמלצה. הנאשם לא הביע נכונות לטיפול בבעיית האלכוהול, טשטש מחומרת מעשיו ושירות המבחן התרשם ממוטיבציה נמוכה והעדר בשלות. כך, חרף היותו כבן 20 לא ניתן ליתן משקל גבוה לשיקום בהעדר תוכנית שיקום.

10. העונש ההולם לנאשם בתוך המתחם

לאחר שבחנתי את כל הנדרש כמפורט לעיל לקולא ולחומרה, את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ואת שאינו קשורות לביצוע העבירה, את העובדה שעסקין בעבירות חמורות אשר בוצעו כלפי קטינים, במסגרת החינוכית של הקטינים ותוך פגיעה פיזית בקטינים, הן על דרך ההפחדה והן תוך פגיעה פיזית ממשית, הגם שלא ברף הגבוה ביותר. בנסיבות בהן בוצעה העבירה שלא בחבורה וללא שימוש בנשק קר או חם, עם זאת, בוצעה כלפי מגזר חלש, קטינים. את העובדה שהנאשם ביצע עבירות במועדים שונים ולאחר "שטעם" עונש מאסר למשך שישה חודשים ולא למד לקחו. שקלתי ובחנתי והשווייתי בין עונשים שהוטלו על אחרים בגין מעשי העבירה שביצעו, את נסיבות העבירות שביצעו האחרים, את עברם הפלילי, ולצין כי עונש המאסר שנגזר על נאשם ב-ת"פ 38075-04-12, גזר דין אשר הוצג על ידי בא כח המאשימה, אינו דומה למקרה שבפני, הואיל והנאשם שם עונשו נגזר בגין ביצוע עבירות רבות, חמורות, בעוד במקרה שבפני, הנאשם ביצע עבירות בשני מועדים שונים. בחנתי את העונש ההולם לנאשם שלפני, בנסיבותיו הוא, לרבות עברו הפלילי, לרבות העובדה שתלוי נגדו מאסר מותנה מת"פ 17769-01-12, ת"פ 26113-01-12, ת"פ 30067-09-11 בבית משפט לנוער בבית משפט השלום ברמלה מיום 05.07.12, ואת העובדה שהמאסר על תנאי אינו חלק מהמתחם כי אם נתון שהנאשם "סוחר על שכמו" (ראו עפ"ג 37323-12-12, מ"י נ' מוחמד חמזה (18.2.13)). את העדר נטילת אחריות באופן חלקי, הגם שהנאשם הודה בביצוע העבירות, חסך זמן שיפוטי, חסך העדת הקטינים. כמו גם שקלתי את האמור בתסקיר שירות המבחן לעניין שלילת נזקקות טיפולית שברקע לביצוע העבירות התמכרות לאלכוהול, את הערכת הסיכון בהישנות עבירה, את המלצת שירות המבחן, את גילו הצעיר של הנאשם ואת ההלכה באשר לבגיר- צעיר, אני סבורה כי לאור כל האמור, הנכון יהיה במקרה הנדון להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. אני מטילה על הנאשם מאסר למשך 15 חודשים, מניינו מיום מעצרו.

ב. אני מפעילה את העונש המותנה מ-ת"פ 17769-01-12, 26113-01-12, 30067-09-11 מבית משפט לנוער ברמלה, למשך שישה חודשים.

ג. אני קובעת שהנאשם ירצה את חודשי המאסר באופן חופף ומצטבר ובאופן שחודשיים מתקופת המאסר ירוצו באופן מצטבר וארבעה חודשים באופן חופף. התוצאה היא שעל הנאשם לרצות 17 חודשי מאסר, מניינם מיום מעצרו.

ד. אני גוזרת על הנאשם מאסר למשך 8 חודשים, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו, יעבור עבירות לפי סעיפים 384, 381א(2) ו-404 רישא לחוק העונשין התשל"ז - 1977 או ניסיון לעבור עבירות כאמור.

ה. אני גוזרת על הנאשם מאסר למשך 4 חודשים, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו, יעבור עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

ו. הנאשם יחתום על התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע, בסכום של 5,000 ₪ לתקופה של

24 חודשים מיום שחרורו. לא יחתום על ההתחייבות, ייאסר למשך 10 ימים.

ז. אני ממליצה לגורמי הרווחה בבית הכלא לשלב את הנאשם בתוכנית טיפולית על מנת שיעלה בידו להשתלב בחיי החברה, עת ישוחרר.

בשולי גזר הדין מצאתי לציין כי אני ערה לכך שהנאשם עבר את העבירה מתוך בצע כסף. יחד עם

זאת, אני ערה לכך שלנאשם אין משאבים כלכליים ואין בידי בני משפחתו לסייע לו.

משכך, הגם שסבורה אני שנכון במקרים בהם נאשמים עברו עבירות מסוג העבירות אותן עבר

הנאשם, להטיל על הנאשם קנס כספי משמעותי, לצד פיצוי למתלוננים, בשל נסיבות מיוחדות

במקרה הנדון, קרי היות הנאשם בגיר - צעיר אשר נגזר עליו לרצות עונש מאסר לתקופה של שנה

וחמישה חודשים, אינני מחייבת את הנאשם לשלם פיצוי למתלוננים ואינני מטילה על הנאשם קנס

כספי.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ"ז תשרי תשע"ה, 21/10/2014 במעמד הנוכחים.

ליאורה פרנקל (שיפמן , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

מניין תקופת המאסר מיום 4.2.14, המועד בו נעצר הנאשם.

האחראים על משמרתו מתבקשים ליתן בידי הנאשם הפנייה לצורך בקשת מינוי סנגור ציבורי שייצגו בוועדת השחרורים.

עמוד 18

ניתנה והודעה היום כ"ז תשרי תשע"ה, 21/10/2014 במעמד הנוכחים.

ליאורה פרנקל (שיפמן , שופטת

הוקלד על ידי רעות חסון